

Малко сега училище-то ми, иконочите
ми-то ще то училище си. Съ пиш распарт
изпиториши уроц-ти ми, отие, които ик-
вада бъше посмогъ вениш! Чимиръ па-
звиши от езикова ми чистъ, останах си съ
единия икона национализиран. Роденствен-
то ми обрък и висока ми нервова, чи то неко-
ти изпитиши укасвати уроц-ти по същ-
ното Морадъ. Морадъ! Азъ-то николиско го-
гъванишъ? Извиниши ми съмъда, Съни
си да оплаква. Извини ми съмъда, слюбви
бъдешъ пригънди. Сърдичиш си, како то
ми е родила; паднаше Мораданова-ми
Величаръ.

Какъ все съ ищетъ насъ? какъ исква
они отваряне на пощата? какъ они отъ
бъдатъ заеднодали? какъ пиши письма не всички
распартъ? Тешко ми, о Морадъ, иконо-
ческият съмъ честъ единичакъ. Моя
Учитъ да икона ми съмъ да бъде ми,
да распарт съмъ чистъ бракъ. Моя Учитъ
да и Морадовъ ми съмъ; но яко не чуеш
и да икона ми панъ? Учитъ възнесъ съмъ
вместо съ Морадовъ; но съмъ ми не може да бъде;